உ

திருச்சிற்றம்பலம்

நடராஜ வடிவம்

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர்

"பூங்மலச் தயனுமலர் புண்டரிகக் கண்ணானும்
தாங்குபல புவனமுமேற் சகலமுமா யகலாத
ஓங்குமொளி வெளியேநின் றுலகுதொழ நடமாடுந்
தேங்கமழும் பொழிற்றில்லைத் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி"

"ஆரணங்கண் முடிந்தபதத் தானந்த வொளியுலகிற்
காரணங்கற் பனைகடந்த கருணைதிரு வுருவாகிப்
பேரணங்கி னுடனாடும் பெரும்பற்றப் புலியூர்சேர்
சீரணங்கு மணிமாடத் திருச்சிற்றம் பலம்போற்றி"

சிவாகமங்களின் முடிபு சிற்சபேசன்.

ஆகமங்கள் இலக்கண நூல்கள். சிற்சபேசனும் சிற்றம்பலமும் அவ்விலக்கணங்களாற் கூறப்படுகின்ற இலக்கியங்கள். இலக்கிய ஆராய்ச்சியில்லாதோள இலக்கண நூலறிவு நிரம்பப்பெறார்; அதுபோலச் சிற்சபேசனைத் தெரிசியாத மாந்தர் சிவாகமப்பொருளை உணர்ந்து கொள்ள மாட்டார். இனி, இலக்கிய நூலணர்ச்சிக்கு இலக்கணவுணர்ச்சி இன்றியமையா திருப்பதுபோலச் சிற்சபேசனாகிய நடராஜப் பெருமானுடைய அருள்வடிவத்தினியல்பினைச் சிறிதாவது உணர்ந்து கொள்வதற்குச் சிவாகமவுணர்ச்சி இன்றியமையாததாகின்றது. சிவாகமங்கள் சிவவாக்கு. முற்றறிவனாகிய இறைவன் வேதாகமங்களை அருளிச்செய்திலனேல், சிற்றறிவராகிய யாம் அவனை யுணர்ந்து அவனது திருவடிக்கமலத்தையடைதல் இயலாததொன்றாகும். பிற்காலத்தில் மதுரையிலிருந்து தமிழாரய்ந்த புலவரது கவற்சியை நீக்கத் திருவுளங்கொண்டு அருந்தமிழிலக்கண நூலாகிய களவியலை அருளிச்செய்த தலைவன் ஆதிநாளில் வேதசிவாகமங்களை யருளிச்செய்தனன்.

"மதியியலு நெடும்புரிசை மணிமாட மதுரைநகர் மருவு சங்கம்
விதியியலு மிலக்கணநூற் பொருளியலை யுணர்ந்துய்ய மேலோர்க்கின்பம்
பொதியியலின் றமிழியலுங் களவியலை யுவந்தளித்தபுலவன் முன்னாட்
பதியியலும் பசுவியலும் பந்தத்தி னியலுமுற்றும் பகர்ந்தான் மன்னோ"

நடராஜ வடிவம்

இறைவனால் அருளிச்செய்யப்பட்ட சிவாகமங்களும் அவற்றின் வழி நூல்களும் இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனி யுண்டென்றும் அவ்வுருவத்திருமேனி ''நடராஜர், சந்திரசேகர், உமாமகேசர், ரிஷபாரூடர், கல்யாணசுந்தரர், பிக்ஷாடனர், காமாரி, காலாரி, திரிபுராரி, ஜலந்தராரி, மாதங்காரி, வீரபத்திரர், ஹரியர்த்தர், அர்த்தநாரீசுவரர், கிராதர், கங்காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், நீலகண்டர், சக்கரப்பிரதர், கஜமுகாநுக்கிரகர், சோமாஸ்கந்தர், ஏகபாதர், சுகாசீனர், தக்ஷிணாமூர்த்தி, இலிங்கோற்பவர்,'' என இருபத்தைந்து வகைப்படும் என்றுங் கூறுகின்றன.

உருவத்திருமேனியைக் காட்சியாற் காணலாம்.

ஆகவே, இறைவனுக்கு நடராஜ வடிவமாகிய உருவத்திருமேனி யுண்டென்று ஆகமப்பிரமாணத்தினா லறிகின்றோம். ''கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்,'' என்னும் ஒரு சாரார், ''இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனியுள தாயின், அது எம்மாற் காணப்படுவதாக வேண்டும்; நாம் கண்டிலம். ஆதலினால் இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனியில்லை,'' என்பார். ஒரு சார்மத நூல்களும் கடவுள் அரூபி; சிலை முதலிய விக்கிரகங்களாற் கடவுளைக் குறியீடுசெய்து வழிபடுகின்ற மார்க்கம் அஞ்ஞான மார்க்கம் என்று அங்காடி ஞானம் பேசத் தலைப்படுகின்றன. இங்ஙனம் பேசுகின்ற மதநூல்கள் தம்மை மறந்து இறைவன் நெருப்புச் சுவாலை வடிவமாக ஒருவர் கண்முன் தோற்றினானெனவும், புறாவடிவமாக மற்றொருவர் தலைமீது இறங்கினானெனவுங் கூறுகின்றன. ''கடவுள் எங்கண்ணுக்குத் தோற்றவில்லை, ஆதலாற் கடவுளுக்கு உருவமில்லை,'' என்று சொல்பவர் சற்று ஊன்றியோசிப்பாராயின், காட்சியின்மை காட்சிப்பொருளி னின்மையினால் மாத்திரம் எய்துவதல்ல; பிறகாரணங்களாலும் காட்சியின்மை யுண்டாதல் கூடுமென அறிந்துகொள்வார். ஒருவனுடைய கண்கள் துணியினாற் கட்டப்பட்டிருக்கும் பொழுது அவன் தன் முன்வைக்கப்பட்ட பொருளைக்காண மாட்டாதவனாகின்றான். இருட்டறையினுள்ளே யடைபடிருப்பவன் அவ்வறையின் சுவர்களிலே தொங்குகின்ற சித்திரங்களினழகை யொருவாற்றானு மறியமாட்டான். நமது இருதயமாகிய அறை பேரந்தகாரமாகியமலத்தினால் மறைப்புண்டிருக்கிறது. நம்முயிர்க்குயிராகிய இறைவன் நமது இருதய கமலத்தின் மீது உறைகின்றனெனினும் அந்தகாரத்தினுட்பட்ட யாம் அவனைக்காண்பதில்லை; அவனது திருவருள் விளக்கமாகிய பகலவன் நமது இரு தபத்தினுட் பிரகாசிக்கும்போது நாம் இறைவனைக் காண்போம், நமது கண்கள் பாவமாகிய துணியினாற் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஞானாசாரியனாகிய அருட்குரவன் கட்டையவிழ்த்து விடுவானாயின், நாம் கடவுளை நேராகக்கண்டு தரிசிப்போம். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரும் கடவுளை நேராகக் கண்டார்கள். சீகாழிப் பெருவாழ்வாகிய திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையார்

தங்கண் முன்தோன்றிய இறைவனது உருவத் திருமேனியை இன்ன இன்ன இலக்ஷணமுடையதென அழகுபொருந்திய தேவாரத் திருப்பதிகங்களினால் விரித்துக், கூறியிருக்கின்றார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் எந்தக் காரியந் தொடங்கும்போதும் அன்னையைக் கேட்டுவிட்டு வருகிறேனென்று சொல்லி உலகமாதாவை நினைப்பார்; அகிலாண்டேசுவரி தனது தெய்வ வுருவத்தோடு அவர் கண்முன்தோன்றி அவர் கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்து விட்டு மறைவாள். மனமாசு நீங்கிய பெரியோர் கண்முன்றோன்றிய தெய்வவுருவம் ஒன்றல்லப் பலவாகும். முழுமுதற் பொருளாகிய கடவுளைக் காவற்கடவுளாகக்கண்ட ஞானிகள் எம்பெருமானைச் சங்கு சக்கரம், கதை, கட்கம், கோதண்டம் என்னும் ஐந்து ஆயுதங்களையேந்திய நீலநிறத் திருமேனிபொருந்திய விஷ்ணுமூர்த்தமாகக் கண்டு தரிசித்தார்கள். அக்கினிச்சுவாலையின் நிறமும், சூலமும், பினாகமும், டமருகமும், அக்கினியும் ஏந்திய திருக்கரங்களும், மான்மழுவும், அக்குமாலையும் என்னும் இவற்றோடுகூடிய உருத்திர மூர்த்தமாகக்கண்டு வழிபட்டார் ஒருசாரர். உமாதேவியார் ஒருபக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கத் தருமதேவதையின் உருவமாகிய வெள்ளை விடையின்மேல் ஆரோகணித்து இளம்பிறைச் சந்திரனும் கங்காநதியும் சடையின்மீது விளங்கப் பவளம்போன்ற திருவுருவத்தைத் தவத்தின் மிக்கார் பலர்கண்டு கைதொழுதார். இந்த உமாமஹேஸ்வர வடிவமே மூவர் தேவாரங்களிலும் பெருக்க கூறப்படுவது. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தம்மையாட்கொண்ட குருவடிவத்தையும் வேதமாகிய குதிரையின் மீதேறிவந்த திருவுருவத்தையும் நினைந்து மனமுருகிப் பாடியிருக்கின்றார். சிதம்பரத்திலே கனகசபையின் கண்ணே, ஆநந்த நடனஞ்செய்யும் திருவுருவத்தின் இயல்பைச் சமயகுரவரும் சந்தானாச்சாரியரும் பிறரும் அழகுபெறச்சொல்லி யிருக்கின்றார்கள்.

அநுமானப் பிரமாணத்தினாலும் அறியலாம்.

ஆகமப் பிரமாணத்தினாலும், காட்சிப் பிரமாணத்தினாலும் உருவத்திருமேனியின் உண்மை நிச்சயிக்கப்படத்தக்கது எனக்காடினாம். இனி, இவ்வுண்மை அநுமானப் பிரமாணத்தினாலும் அறியப்படுவது எனக் காட்டுவாம். சடமுஞ்சித்துமாகிய சேதனா சேதனாப் பிரபஞ்சம் தோன்றி நின்றழிவதைக் காண்கின்றோம்; பிரபஞ்சத்தைப் பஞ்சகிருத்தியப்படுத்துகின்ற தலைவன் ஒருவனுளன் எனவும் அறிவினால் நிச்சயித்துக்கொள்ளுகிறோம். இந்தத் தலைவன் குணங்குறி கடந்தவனா, குணங்குறியோடு கூடினவனா, என ஆராய்தல் வேண்டும். குணங்குறி கடந்த நிலையிற் செயலில்லை. செயல்தோற்றும் போது குணமுமுடன் றோற்றுகிறது. குணம் உருவத்தைச்சார்ந்து நிற்பது. குண வேறுபாட்டினாலேதான் உருவ வேறுபாடு தோற்றுகின்றது. இங்ஙனம் ஆராயும்போது குணங்குறியோடு கடந்த நிர்க்குண நிலை உருவமற்ற நிஷ்கள நிலையாமெனவும், குணங்குறியோடு

கூடிய சகுண நிலை உருவத்திருமேனியோடு கூடிய சகள நிலையாமெனவும் அறிகின்றோம். இவை யிரண்டினுக்கும் இடையாய நிஷ்களசகளத்திருமேனியும் ஒன்று உண்டு எனப் பின்னர்க் காட்டுவாம். நிஷ்களம், நிஷ்களசகளம், சகளம் என்பவற்றை முறையே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என வழங்குவாம். இனி உயிர்களாகிய நமக்குத் தனது பூரணவியல்பை யுணர்த்தும் பொருட்டு ஞானாசாரியனாக வருகின்ற எல்லையில், பரமபதியாகிய இறைவன் மானிடச்சட்டை சாத்தி நம்மனோரைப்போல ‘‘ஊண், உறக்கம், இன்பதுன்பம், பேர், ஊர் ஆதி ஒவ்விட’’ வருவது இன்றியமையாததாகின்றது.

‘‘காணரிய வல்லலெல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் கட்டோ டேதான்
வீணினிற்கர்ப் பூரமலை படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட
ஊணுறக்க மின்பதுன்பம் பேரூ ராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங் காட்டிக்
கோணறவோர் மான்காட்டி மரனை யீர்க்குங்
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய் வந்து’’

எனத் தாயுமான சுவாமிகள் கூறியதனை நோக்குக. இனி மானிடராகிய நம்முடைய வடிவம் தானாக எழுந்த மூலவடிமா, அன்றேல், பிறிதொரு வடிவத்தைப் பார்த்து அமைக்கப்பட்ட வடிவமா, என ஆராய்தல் வேண்டும். சித்திர மெழுதுவோன் ஒரு வடிவத்தை நேரிற் பார்த்தோ நினைவினாற் பார்த்தோ மற்றொரு வடிவத்தை யெழுதுகிறான். படைத்தற் கடவுளாகிய பிரமதேவன் எந்த மூலவுருவத்தைப் பார்த்து ஆண் பென் பாலாராகிய மானிடரது உருவத்தை யமைத்தான் என்று விசாரிப்போமாயின், அநாதியாக அமைந்து நின்ற சிவ வடிவத்தையும், சத்தி வடிவத்தையும் பார்து அமைத்தானென் அறிந்து கொள்வோம்.

உருவத்திருமேனி அருள்வடிவம்.

இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனி யுண்டென அறிந்தாம். அவ்வுருவம் நம்மனோருக்குரிய உருவத்தைப் போன்றதாயின், அதனை உண்டாக்குதற்கு ஒரு கருத்தா வேண்டும். நமது உருவம் மாயாகாரிய வடிவமாகும்; இறைவன் நின்மலனாதலினால் அவனுடைய உருவத்திருமேனி மாயாகாரிய வடிவமன்று. நிறைந்து ஞானமுஞ் செயலுமுடைய முதல்வன் உயிர்கண் மாட்டு வைத்த கருணையினால் தான் நினைந்ததொரு திருமேனியைக் கொண்டருளுவன்.

‘‘குறித்ததொன்றாக மாட்டாக் குறைவிலா னாத லாலும்
நெறிப்பட நிறைந்து ஞானத் தொழிலுடை நிலைமை யானும்

வெறுப்பொடு விருப்புத் தன்பால் மேவுத லிலாமை யானும்
நிறுத்திடு நினைந்து மேனி நின்மல னருளி னாலே''

முதல்வனது திருவுரு அருள்வடிவ மாதலால், அவ்வுருவிலே தோன்றும் குணங்கள், உணர்வு, கருமம், கரசரணாதி, சாங்கோபாங்கம் அனைத்தும் அருள்வடிவமேயாம். இவற்றையெல்லாம் இறைவன் உயிர்களின் பொருட்டென்றே யெடுத்துக் கொண்டனன்.

''உருவருள் குணங்க ளோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றுங்
கருமமு மருள ரன்றன் கரசர ணாதி சாங்கந்
தருமரு ளுபாங்க மெல்லாந் தானரு டனக்கொன் றின்றி
அருளுரு வுயிருக் கென்றே யாக்கின னசிந்த னன்றே''

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்தற் பொருட்டும், மெய்யடியார் தியானபாவனை செய்தற் பொருட்டும், வேதாகமங்களின் பொருளையுணர்த்தற் பொருட்டும், ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்துப் பாசத்தைக் கெடுத்து முத்தியை அளித்தற் பொருட்டும், முதல்வன் உருவத்திருமேனி கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையா ததுமெனச் சைவசித்தாந்த வழி நூல் கூறும்.

''படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க் கருளும்பா வனையு நூலும்
இடப்பாக மாத ராளோ டியைந்துயிர்க் கின்ப மென்றும்
அடைப்பானா மதுவு முத்தியளித்திடும் யோகும் பாசந்
துடைப்பானாந் தொழிலு மேனி தொடக்கானேற் சொல்லொ ணாதே''

சிவ பேதங்கள் ஒன்பது.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலையுஞ் செய்கின்ற நிலையில் தனிப்பரம் பொருளாகிய இறைவன் முறையே பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் என்னும் ஐந்து மூர்த்திகளாக விளங்குவான். இவையைந்தும் சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என நான்கும் ஆகிய ஒன்பது பேதங்களாகவும் நடிப்பவன் முழுமுதற் கடவுளாகிய ஒருவனேயாவன்.

''சிவஞ்சத்தி நாதம் விந்து சதாசிவன் றிகழு மீசன்
உவந்தரு ளுருத்தி ரன்றான் மாலய னொன்றி னொன்றாய்ப்
பவந்தரு மருவ நாலிங் குருவரா லுபய மொன்றாம்
நவந்தரு பேத மேக நாதனே நடிப்ப னென்பர்''

நடராஜ வடிவம்

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்னும் நான்கும் அருவத்திருமேனி; சதாசிவமூர்த்தம் அருவுருவத்திருமேனி; மகேசுவரன், உருத்திரன், மால், பிரமன் நான்கும் உருவத்திருமேனி இவை ஒன்றிலிருந்தொன்றாகத் தோற்றும் முறையைத் "**தில்லைத் திருநடனம்**" என்னும் வியாசத்தினுட் காட்டுவாம். பிரமாபடைத்தற் றொழிலொன்றினைமாத்திரம் உடையர், விஷ்ணு படைத்தல் காத்தலுக்குரியர் உருத்திரர் முத்தொழிலுக்குரியர், மகேசுவரர் நாற்றொழிலுக்குரியர், சதாசிவர் ஐந்தொழிலுக்குரியர். பஞ்சகிருத்தியுங்களையும் தன்னுள்ளடக்கி அவற்றுக்கு அப்பாலாகவும் நிற்பது முதல்வனது உண்மை வடிவம். ஆதலினால், பிரம விஷ்ணுக்களாலே அடிமுடி தேடிக் காண்டற் கரிய முழுமுதற் கடவுளது திருமேனியைக் குறிப்பிடுகின்ற உருவம் பஞ்ச கிருத்தியங்களையுங் காட்டி அவற்றுக்கு அப்பாலாகவும் நிற்க வேண்டும். சிற்சபையில் நடனஞ் செய்கின்ற ஆனந்த நடராஜனது திருவுருவம் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் காட்டுவதோடு ஞானமயமாகிய சிதாகாசத்தின் இயல்பையும் அறிவுறுத்துவது. ஆதலினால் நடராஜ மூர்த்தம் ஏணைய மூர்த்தங்களினும் பார்க்கச் சிறப்புடையதாயிற்று.

மந்திர வடிவம்; அத்துவா வடிவம்.

இறைவனது மந்திர வடிவத்தைப்பற்றி ஒரு சில குறிப்புக்கள் கூறியப்பாற் செல்வாம். மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்துவா, புவனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா, என ஆறு அத்துவாக்களுள. மந்திரங்கள் பதங்களாலும், பதங்கள் வர்ணங்களாலும், வர்ணங்கள் புவனங்களாலும் புவனங்கள் தத்துவங்களாலும், தத்துவங்கள் கலைகளாலும் வியாபிக்கப்பட்டன வென்று ஆகம நூல்கள் கூறுகின்றன. சப்தகோடி மகாமந்திரங்களும் மந்திராத்துவா வெனப்படுவன. இவற்றினுள் வியாபித்து நின்ற அநேக பேதங்களையுடைய பதங்கள் பதாத்துவா வெனப்படுவன. பதங்களாள் வியாபித்து நின்ற அகாராதி ஹகாரந்தமாயுள்ள (வடமொழி நெடுங்கணக்கு) ஐம்பது அக்ஷரங்கள் வர்ணத்துவா வெனப்படுவன. இவற்றினுள் வியாபித்து நின்ற புவனங்கள் புவனாத்துவா எனப்படுவன. இவற்றினுள் வியாபித்து நின்ற சிவத்த்துவம் முதற் பிரகிருதி தத்துவம் இறுதியாகவுள்ள தத்துவம் முப்பத்தாறும் தத்துவாத்துவா. தத்துவாத்துவாவினுள் வியாபித்து நின்ற சிருஷ்டி சக்கரமாகிய **நிவிர்த்திகலை**, **ஸ்திதி** சக்கரமாகிய **பிரதிஷ்டாகலை** சங்கார சக்கரமாகிய **வித்தியாகலை**, திரோபவசக்கரமாகிய **சாந்திகலை**, அநுக்கிரக சக்கரமாகிய **சாந்தியதீதகலை** ஆகிய ஐந்தும் கலாத்துவா எனப்படுவன. இவ்வாறு அத்துவாக்களையும் முதல்வனுக்குரிய வடிவமாக வேதாகமங்கள் கூறுகின்றன. உலகெலாமாகி நிற்றலும், அவற்றின் வேறாய் நிற்றலும், உடன் நிற்றலும் ஆகிய மூன்றும் இறைவனுக்குரிய இலக்கணங்களாதலின் வேதாகமங்கள் அவ்வண்ணம் உரைத்தன என அறிக.

நடராஜ வடிவம்

உலகுயிர்களெங்கும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து பிரிவின்றி நின்றனனெனினும் இறைவன் உலகுயிர்களாகிய இவற்றின்றன்மைகல் தன்கட் பொருந்துத லின்றி நின்மலனாய் நிற்பான் என அறிக.

"உலகெலா மாகி வேறா யுடனுமா யொளியா யோங்கி
அலகிலா வுயிர்கள் கன்மத் தாணையி னமர்ந்து செல்லத்
தலைவனா யிவற்றின் றன்மை தன்க்கெய்த லின்றித் தானே
நிலவுசீ ரமல னாகி நின்றன னீங்கா தெங்கு."

அத்துவா வடிவங்களுள்ளே மந்திர வடிவங்கள் சிறந்தன. சுத்தமாயையிலே தோன்றிய முதன்மை யுடையன வாதலாலும், சிவசத்தியிவற்றை யதிட்டித்து நின்று சாதகருக்குப் போக மோக்ஷங்களையளித்தலாலும், ஏனைய அத்துவாவடிவங்களிலும் பார்க்க மந்திர வடிவங்கள் சிறப்பெய்தின. இவற்றினுள் உயிர்க்குறதி பயக்கும் மகாமந்திரமாகிய பஞ்சாக்ஷரம் நடராஜ வடிவமாக அமைந்து நின்றது.

பஞ்சாக்கர வடிவம்; பஞ்க்கிருத்திய வடிவம்.

பஞ்சாக்கர வடிவத்தினிலக்கணத்தையும், பஞ்சகிருத்திய வடிவத்திலக்கணத்தையும், உண்மைவிளக்க நூலாசிரியராகிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் என்னும் பெரியார். உரைத்த செய்யுட்களினுதவியால் ஆராய்ந்துணர்வாம்.

ஆடும் படிகேணல் லம்பலத்தார் னையனே
நாடுந் திருவடியி லேநகரங் - கூடு
மகர முதரம் வளர்தோள் சிகரம்
டகருமுகம் வாமுடியப் பார்.

[ஐயனே! எல்லா நன்மைகளுக்கும் ஆதாரமாகிய திருச்சிற்றம்பலவன் நடனஞ் செய்யும் முறைமையாகக் கொண்ட திருவுருவத்தின் இயல்பினைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக. நினைத்தற்கரிய திருப்பாதத்திலே நகாரம் பொருந்தும்; திருவயிற்றிலே மகாரம் பொருந்தும்; வளர்ந்து தோன்றும் திருத்தோளிலே சிகாரம் பொருந்தும் சொல்லப்பட்ட திருமுகத்திலே வகாரம் பொருந்தும்; திருமுடியிலே யகாரம் பொருந்தும்]

"அஞ்செழுத்தே யாகமமு மண்ண வருமறையும்
அஞ்செழுத்தே யாதிபுராணம்மனைத்து - மஞ்செழுத்தே
ஆனந்தத் தாண்டவமும் யாவைக்கு மப்பாலா

மோனந்த மாமுத்தி யும்''

என்பதனால் ஐந்தெழுத்தே ஆனந்தத்தாண்டவமா மென அறிகின்றாம்.

''சிவனரு ளாவி திரோதலமனைந்தும்
அவனெழுத் தஞ்சினடை வாம்,''

என்றமையால் சிகார முதலாகிய ஐந்தக்கரங்களும் சிவன், அருள், ஆன்மா திரோதம், மலம் எனும் ஐந்துமாம் என அறிக,

''தோற்றந் துடியதனிற் றோயுந் திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்காரம் - ஊற்றமா
யூன்று மலர்ப்பதத்திலுற்ற திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.''

[டமருக மேந்திய திருக்கரத்திலே படைத்தற்றொழிலையும், அமைத்த திருக்கரத்திலே காத்தற்றொழிலையும், அக்கினி யேந்திய திருக்கரத்திலே சங்காரத் தொழிலையும். உறுதியர் யூன்றிய திருப்பாதத்திலே மறைத்தற்றொழிலையும், தூக்கிய திருப்பாதத்திலே அருளற்றொழிலையும் ஆராய்ந்தறிவாயாக.]

தில்லைத் திருநடனம்.

“ஆதியாய் நடுவு மாகி யளவிலா வளவு மாகிச்
சோதியா யுணர்வு மாகித் தோன்றிய பொருளு மாகிப்
பேதியா வேக மாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிப்
போதியா விற்குந் தில்லைப் பொதுநடம் போற்றி போற்றி.”

“கற்பனை கடந்த சோதி கருணையே வடிவ மாகி
அற்புதக் கோல நீடி யருமறைச் சிரத்தின் மேலாஞ்
சிற்பர வியோம மாகுந் திருச்சிற்றம் பலத்து ணின்று
பொற்புறு நடஞ்செய் கின்ற பூங்கழல் போற்றி போற்றி.”

சிதம்பர ஸ்தலம்.

உரைமனமிறந்து நின்றவொரு தனிக்கடவுள் ஆன்மாக்கள் மீது வைத்த பேரருளினாலே அவ்வருளே வடிவமாகத் தோற்றுவான் என்னும் உண்மையை “**நடராஜ வடிவம்**” என்னும் வியாசத்தினுள் ஆராய்ந்துணர்ந்தாம். ஆங்கு உருவம் பற்றி யாராய்ந்தாம். தில்லைத் திருநடனம், என்னும் இத்தலைப் பெயர்கீழ்த் தொழில் பற்றி யாராய்வாம். முதலில் தெரிசிக்க முத்திதருஞ் சிறந்த ஸ்தலமாகிய சிதம்பர ஸ்தலத்தின் மகிமையைப்பற்றிச் சில குறிப்புக்கள் கூறியப்பாற் செல்வாம். நிலவுலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அநுக்கிரகிக்கும் வண்ணம், முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலங்களுள்ளே மிகச் சிறந்தஸ்தலம் சிதம்பர ஸ்தலமாம். இது முன்னாளில் தில்லைகாடாக விருந்த காரணம் பற்றித் தில்லைவனம் எனவும் வழங்கப்படும். புலிக்கால் முனிவராகிய வியாக்கிரபாதரும், ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமாகிய பதஞ்சலி மகாமுனிவரும் தவம் புரிந்து நடராஜ மூர்த்தியைக் கண்டு தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்ற இடம் இத்தில்லைவனமென்ப. இந்தத் தில்லைவனமானது விராட் புருடனுக்கு நடுநாடியாகிய சுழுமுனை நாடியாக அமைந்தது. இந்த ஸ்தலத்திலே மூலலிங்கத்துக்குத் தெற்கே வேதங்களுங் காணாத நிலை பெற்ற சபையொன்றுண்டு, அச்சபையின் கண்ணே எம்மையாளுடைய ஐயன் எக்காலத்தும் ஆநந்தநிருத்தஞ் செய்தருளுவான். இவ்வுண்மையை,

“நாடரு நடுவி னாடி நலக்கினர் தில்லை நேர்போய்க்
கூடுமங் கதனின் மூலக் குறியுள ததற்குத் தென்னர்
மாடுறு மறைகள் காணா மன்னும் பலமொன் றுண்டங்
காடுது மென்று மென்றா னென்னையா ளுடைய வையன்”

என்னுங் கோயிற்புராணச் செய்யுள் இறைவனுடைய திருவாக்காக எடுத்துக்கூறும். அண்டமும் பிண்டமும் தம்முள் ஒப்புடைய வாதலினாலே, பிண்டத்தில் அமைந்திருக்கின்ற இடைநாடி, பிங்கலைநாடி, சுழுமுனைநாடி யென்னும் இவற்றிற்கு நேரொப்பாக இலங்கை, இமயம், தில்லையாகிய மூன்று தலங்களும் அண்டத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. இடைநாடி இலங்கைக்கு நேராகப் போகும், நாடுதற்கரிய சுழுமுனைநாடி தில்லை வனத்திற்கு நேரே போய்க்கூடும் எனவும், தாம் அத்திருத்தலத்தில் சதா ஆநந்த நிருத்தம் செய்வதாகவும் நடராஜ மூர்த்தி ஆதிசேஷனுக்குக் கூறினார். சுழுமுனை நாடியிற் பிராணனை நிறுத்திய யோகிகளுக்குப் பேரின்பப் பெரும்பேறு வந்து எய்துவதை யொப்பச் சிதம்பர ஸ்தலத்தை யடைந்தது தரிசித்த பேருக்கு முத்தியின்பங் கை கூடுமாதலினால், அண்டத்திலுள்ள சிதம்பரமும் பிண்டத்திலுள்ள சுழுமுனை நாடியும் தம்முள் ஒத்து நடப்பன.

> "எண்டரு பூத மைந்து மெய்திய நாடி மூன்று
> மண்டல மூன்று மாகி மன்னிய புணர்ப்பி னாலே
> பிண்டமு மண்ட மாகும் பிரமனோ டைவ ராகக்
> கண்டவர் நின்ற வாறு மிரண்டினுங் காணலாகும்."

சிற்சபை பிரமபுரம்.

சித் + அம்பரம் = சிதம்பரம். அம்பரம் என்னும் மொழி, ஆகாசம், வெளி யெனப் பொருள்படும். இச்சொல் அம்பலம் எனத்திரிவு பட்டும் நடக்கும், சிதம்பரம் சிற்றம்பலமாகும். ஹிருதய கமலத்திலே சிதாகாச வடிவமாகிய பரவெளியமைந்திருக்கின்றது. இது அனைத்தினுக்கும் ஆதாரம். சாந்தோக்கியோபநிடதத்தின் எட்டாவது பிரபாடகத்தின் முதற்காண்டம் இவ்வுண்மையைத் தெளிவு படுத்துகின்றது. அக்காண்டத்தை மொழி பெயர்த்துத் தருவாம்.

1. ஓம் பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலுள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே ஆகாசம் இருக்கின்றது. அவ்வாகாசத்தினுள்ளேயிருக்கிற பொருளைத் தேடியறிதல் வேண்டும்.

2. "பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலுள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே ஆகாசம் இருக்கிறது. அவ்வாகாசத்திலுள்ளே எதனைத்தேடி யறிதல் வேண்டும்?" என (மாணாக்கர்) விசாரிப்பாரெனின்,

3. "புறத்தே யிருக்கிற ஆகாசம் எவ்வளவு விரிவாயிருக்கிறதோ, இருதயத்தினுள்ளே யிருக்கிற ஆகாசமும் அவ்வளவு விரிவாயிருக்கிறது;

மண்ணுலகமும், வானுலகமும், காற்றும், நெருப்பும், சூரியனுஞ், சந்திரனும், மின்னற் கொடியும், நக்ஷத்திரக்கூட்டமும், என்று புறத்தே தோன்றுகின்றவும், இனி மேல் தோற்றப்போகின்றவுமாகிய அனைத்தும் அதனுள்ளே யிருக்கின்றன,'' என்று (ஆசிரியன்) கூறுவான்.

4. ''எல்லாப் பிராணிகளும், எல்லா விருப்பங்களுமாகிய அனைத்தும் இச்சரீரமாகிய பிரமபுரத்தினுள்ளிருக்கின்றன வென்றால், வயது முதிர்ந்து உடல் விழும்போது யாது சம்பவிக்கின்றது?'' என (அவர்கள்) விசாரித்தால், அதற்கு மறுமொழி வருமாறு: -

5. ''இதனுடைய மூப்பினால் அது மூப்படைவதில்லை; இதனுடைய மரணத்தினால் அது மரணமடைவதில்லை. (இருதய கமலத்தினுள்ளிருக்கும் உண்மைப் பொருளாகிய) அதுவே உண்மையான பிரமபுரம். அது தீங்கற்றதாய், மூப்புக் சாக்காடற்றதாய், துன்பமற்றதாய், பசிதாகமற்றதாய் உண்மையை விரும்பி உண்மைத் தீர்மானங்களைக் கைக்கொள்ளும், (இங்குள்ளார் இடந்தேசங்களின் மேற்பற்று வைத்துக் கட்டளைக்கமைந்து நடப்பது போல)'';

6. ''இவ்வுலகத்திற் பாடு பட்டுத் தேடியபொருள் அழிந்து போவது போலப் புண்ணிய பலத்தினால் வந்த மேலுலக வாழ்க்கையும் அழிந்துபோம். ஆன்மாவாகிய உண்மைப்பொருளை யறியாது இவ்வுலக வாழ்க்கையினின்று நீங்குவோர் மற்ற உலகங்களிலும் பந்த முற்றவராவார். இவ்வுலக வாழ்க்கையில் ஆன்ம ஞானத்தையடைந்தவர் எல்லாவுலகங்களிலும் பந்தமற்ற வீட்டு நிலையையடைந்தவராவார்''

மேலே சுருதியுடைத்த ஆகாசமே சிதாகாச மெனப்படுவது.

பஞ்சபூத பரிணாமம்.

சித்தாகாசம், பூதாகாசம் என வேறு இருவகை ஆகாசங்கள் இருக்கின்றன. நம்முடைய இயல்பினை நோக்கும் போது நாம் ஒருவரில் மூவராயிருக்கின்ற தன்மையை யறிவோம். சீதோஷ்ணங்களால் வருந்தும்போதும் நோயுற்றபோதும் உடலமே நாமென்று நினைத்துத் துன்புறுவோம். ஞான சாஸ்திரங்களை யாராயும்போது அவற்றின்மேற் கருத்துப் பதியச் சரீரத்தை மறந்து மனமே நாமென்னு மெண்ண முற்றிருப்போம். மனம் மடிந்த சமாதி நிலையில் சிவத்தோடு அத்துவிதமாக நின்ற நமது உண்மை நிலையையறிவோம். மேலே யெடுத்துக் காட்டிய சுருதியினால் அறிவுறுத்தப்பட்டது அவ்வுண்மை நிலையேயாம். இம்மூன்று நிலைக்கு மொப்பவே மூவகை யாகாசமும் நிலைபெற்று நின்றன. பிரபஞ்சத்திற்கு முதற் காரணமாகிய மாயையும் மூன்று. அவை **சுத்தமாயை** (மகாமாயை,

பரப்பிரகிருதி, விந்து, குண்டலினி, வித்தை, மாயை, பரை, பரவாகீசுவரி என்பன பரியாய நாமங்கள்) **அசுத்தமாயை** (சூக்குமப்பிரகிருது, மோகினி), **பிரகிருதிமாயை** (தூலப்பிரகிருதி, மகத்) என்பன. தூலப்பிரகிருதியினுட் சூக்குமப் பிரகிருதியும், சூக்குமப் பிரகிருதியினுள் மகாமாயையும் வியாபித்து நிற்பது போலப் பூதாகாசத்தினுட் சித்தாகாசமும் சித்தாகாசத்தினுட்சிதாகாசமும் வியாபித்து நிற்பன். ஆதலினால் சிதாகாசமே அனைத்தினுக்கும் ஆதாரமானது. ஆகாசத்தினின்று வாயுவும், வாயுவினின்று தேயுவும், தேயுவினின்று அப்பும், அப்பினின்று பிருதுவியுந் தோற்றுவனவேன்பது சமயநூலுக்கும் பௌதிகசாஸ்திரத்துக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாதலின், பருப் பொருளாகிய பிரபஞ்சத் தோற்றமாக நங்கண் முன்னே தோற்றுகிற மண், நீர், நெருப்பு, காற்று என்னும் நான்கு மகாபூதங்கலும் அருவுருவவடிவான பூதாகாசத்தினின்று தோற்றின் வென்பது புலப்படுகின்றது. ஆகாச (Ether)ப் பரப்பிலே நீரிற் சுழிகள் போற்றோன்றி நின்ற நுண்ணிய மின்னுருக் (Electrons)களின் கூட்டமாகிய அணுக்களா (Atoms) லமைந்தன அனைத்துச் சடப்பொருட்களுமெனத் தற்காலத்து விஞ்ஞான நூலாசிரியருங் கூறுவர். சிதாகாச சித்தாகாசங்களினியல்பை அன்னாரறியார்.

பஞ்சகிருத்தியத் தலைவர்.

இனித் தோற்றக் கிரமத்தை யாராயும்போது அதுவும் தூல சிருஷ்டி, சூக்குமசிருஷ்டி யென இருவகைப் படுமென்றறிவாம். படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும், மண், நீர், அனல், வாயு, ஆகாசம் என்னும் பஞ்ச பூதங்களும் நிரனிரையாக ஒன்றினோடொன்று தொடர்புற்று நிற்பன். அருவுருவமாகிய ஆகாயத்தினின்று உருவபூதங்களாகிய வாயு, தேயு, அப்பு, பிருதுவி யென்னுமிவை முறையே தோற்றியது போல நிஷ்களசகள வடிவினராகிய சதாசிவமூர்த்தியினிடத்தினின்று மகேசுவர், உருத்திரர், விஷ்ணு, பிரமா என்னுஞ் சகளமூர்த்திகள் நால்வரும் முறையே தோற்றுவர். பிருதிவி தத்துவத்தினுள் வியாபித்து நின்ற நிவிர்த்திகலை (நீரிற்றோன்றிய) மூர்த்தி உலகங்களைக்காப்பார் அக்கினி நிறத்தினராய் அக்கினி புவனத்திலிருக்கும் உருத்திரர் அழித்தற்றொழிலைச் செய்வார். வாயு புவனத்தினின்ற மகேசுரர் மறைத்தற்றொழிலைச் செய்வார். ஆகாய புவனத்தில் வசிக்கும் சதாசிவர் அநுக்கிரகத்தொழிலைச் செய்வார்.

“பரசிவம் பிரம மென்னப் பட்டொரு திரிவு மின்றி
உரைமன மிறந்து நின்ற வொருசிவ லிங்கந் தன்னின்
வருமுயர் சதாசி வன்றான் மற்றவன் றனைப்பொ ருந்தும்
அருமைகொண் ஞான சத்தி யவர்களாற் சிவனு திப்பன்.

[சிவனென்றது மகேசுவரரை].

சாற்றுமச் சிவனுக் கிச்சா சத்தியவ் விருவ ரானுந்
தோற்றுவ னுருத்தி ரன்றான் சொல்லிய விவர்க்குச் சத்தி
மாற்றருங் கிரியை யென்ப மற்றிவ ரிருவர் பாலும்
போற்று மரியு திப்பன் பொறியவன் சத்தி யாமால்.

அத்திரு மாலு மாவு மளிப்பவந் துதிப்பன் வண்டு\
மொய்த்திசை முரலுஞ் செங்கேழ் முளரிவா னவன வற்குச்
சத்திவெண் கமலை யின்னார் தரவரு மூலகத் தோற்றம்
நித்தனங் குருகு கேச னினைவுமாத் திரையி னாமால்.''

திருநடனத்தினாலே பஞ்சகிருத்தியமும் நடை பெறுவன.

''அவனன்றி யோரணுவு மசையாது'', என்னும் ஆப்தர் வாக்கின்படி, பஞ்சகிருத்தியத் தலைவர் பரமபதியாகிய இறைவனுடைய அருட்சத்தியினாலே ஐந்தொழிலும் நிறைவேற்றுவர். அவன் இயக்காவிட்டாற் பஞ்சகிருத்தியங்களும் நடைபெற மாட்டா. முதல்வன் உயிர்க்குயிராகி நின்றமையினால் அவன் மேற்பட்ட அடி சர்வ ஜீவகோடிகள் மேலும் பட்டது; அவன் சனகர் முதலியமுனீந்திரர் நால்வருக்கும் ஞானபாதத்தை யுபதேசித்தபொழுது ஒருகண நேரத்துக்கு யோகநிலையிலிருக்க விண்ணுலகத்துத் தேவரும், மண்ணுலகத்து மானிடரும் காமப்பற்றின்றியிருந்தனர்; உமாதேவியார் இறைவனது கண்ணினை மறைக்க எல்லா வுலகங்களிலும் இருள்சூழ்ந்து கொண்டது.

''நாயகன் கண்ண யப்பா னாயகி புதைப்ப வெங்கும்
பாயிரு ளாகி மூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித்
தூயநேத் திரத்தி னாலே சுடரொளி கொடுத்த பண்பிற்
றேயமா ரொளிக னெல்வாஞ் சிவனுருத் தேச தென்னார்.

கண்ணுதல் யோகி ருப்பக் காமனின் றிடவேட் கைக்கு
விண்ணுறு தேவ ராகி மெலிந்தமை யோரார் மாறான்
எண்ணிவேண் மதனை யேவ வெரிவிழித் திமவான் பெற்ற
பெண்ணினைப் புனர்ந்து யிர்க்குப் பேரின்ப மளித்த தோரார்.

போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்
யோகியா யோகமுத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
வேகியா னாற்போற் செய்த வினையினை வீட்ட லோரார்
ஊகியா மூட ரெல்லா மும்பரி னொருவ னென்பார்.

உலகமே யுருவ மாக யோநிக ளுறுப்ப தாக
இலகுபே ரிச்சா ஞானக் கிரியையுட் கரண மாக
அலகிலா வுயிர்கட்கெல்லா மறிவினை யாக்கின யைந்து

நலமிகு தொழில்க ளோடு நாடக நடிப்ப னாதன்.''

அரங்கத்திலே புகுந்து நடிக்கின்ற கூத்தற்கு உருவு முறுப்பும் கரணமும் பயனுந் தொழிலும் அமைந்தவாறே, சிதாகாசமாகிய அரங்த்து நடிக்கும் பரம நாடகனாகிய முதல்வனுக்கும் அசித்துப் பிரபஞ்சம் தூல உருவுமாகவும், சித்துப் பிரபஞ்சம் உறுப்புக்களாகவும், இச்சை ஞானக்கிரியைகள் கரணமாகவும், உயிர்கட்டு அறிவினையாக்கி வைத்தல் பயனாகவும், பஞ்ச கிருத்திய விரிவே தொழிலாகவும் அமைந்து நின்றன.

பஞ்சகிருத்திய வடிவத்தின் இலக்ஷணம்.

தோற்றப் பொருளனைத்தினுக்கும் ஆகாசம் ஆதாரமாமென முன்னர்க் கூறினாம். இவ்வாகாசம் ஒலிபற்றியெழுவது; ஆதலால் இறைவனுடைய கையிலேந்திய டமருகம் ஒலிக்குறிப்பின் வழி வந்து ஆகாசத்துக்கு உற்பத்தித் தானமானது; ஆதலால் அனைத்துப் பொருட்களுக்கும் உற்பத்தித்தானமாயிற்று. 'அஞ்சன்மின்' என்னுங் குறிப்பினைக்காட்டும் அபயகரம் காத்தறொழிலைச் செய்கின்றது. கையிலேந்திய அக்கினி சங்காரத்தொழிலைச் செய்வது. முயலகன் ஆணவ வடிவம்; அவனை மிதித்த திருப்பாதம் மறைத்தற்றொழிலைக் காட்டுவது. தூக்கிய திருப்பாதத்தின் நீழலில் இந்தக் கலியுகத்திற்றானும் திருநாளைப்போவார் நாயகரென்னும் நந்தனாரும், திருவாதவூரடிகளும் அடைந்தார்கள்.

சிதம்பர ரகசியம்.

சிதம்பரத்தில் சிற்சபையிலே, நடராஜ மூர்த்திக்கு வலப்பக்கதிலே மாசுபடியா ஆகாய மூர்த்த மாகிய சிதம்பர ரகசியம் இருக்கின்றது. இம்மூர்த்தம் நாமரூப விகற்படாதது; ஆதலினால் அனைவராலும் வழிபடற் குரியது.

''சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானொன் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன்றுட் பார்த்த போதங்
கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெளியே யென்ன
வெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
கன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குர் தானே
கண்டவுட னானந்தங் காண்ட லாகும்.''

எனத் தாயுமானசுவாமிகள் கூறிய செய்யுளை நோக்குக. காஞ்சியிற் பிருதுவி மூர்த்தமாகவும், திருவானைக்காலில் அப்புமூர்த்தமாகவும், திருவண்ணாமலையிற்

றேயு மூர்த்தமாகவும், திருக்காளத்தியில் வாயு மூர்த்தமாகவும், சூரிய விம்பத்திற் சூரிய மூர்த்தமாகவும், சோமநாததிற் சந்திரமூர்த்தமாகவும், அனைத்துயிர்களிடத்திலும் பசுபதியாகவும் அமர்ந்த முதல்வன் சிதம்பர ரகசியத்தில் ஆகாய மூர்த்தமாக விளங்குவான்.

ஆநந்த நடனம்.

ஐந்தொழில்களும் ஆநந்த நடனத்தினால் நடந்தேறுகின்றன வெனவுணர்ந்தோம். நாம் சூத்திரப்பாவை; கயிற்றை வியக்கி நம்மையாட்டுபவன் நடராஜன். தில்லைமன்றுணடிக்கின்ற திருநடனத்தைக் கண்டு தரிசித்தோர் மேலான உண்மைப் பொருளைக் கண்டு தெளிந்து பிறவிப்பயனைப் பெறுவார்களாதலினால், 'தெரிசிக்க முத்திதருஞ் சிவசிதம்பரம்' என ஆன்றோர் கூறினார்.

''செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலாகின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்க
நெய்ஞ்ஞின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற் றான்
கைஞ்ஞின்ற வாடல்கண் டாற்பினனைக் கண்கொண்டு காண்டதென்னே''

தில்லைத் திருநடனத்தைக் கண்டு தரிசித்த கண்ணினாலே பின்னர்க் காண்பதற்குத் தகுந்த பொருள் வேறு இல்லையாதலால், மைதீட்டிய ஒள்ளிய கண்ணினையுடைய உமாதேவியார் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்ப, எம்மிறைவன் கனக சபையில் கண்ணே எந்நாளும் செய்கின்ற ஆனந்த நடனத்தைக் காண்பதே கண்ணினைப் பெற்ற பயனாகும்.

''குனித்த புருவமும் கொவ்வைச்செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தம் உடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப்பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மா நிலத்தே.''

திருச்சிற்றம்பலம்.